

Min vän
Rafael.

En ungdomssaga
af
Elia.

Företal .

1. Bref från Rafael Winter till Elia .

London, i juni 1894.

Min käre Elia !

Minnes du ännu, beste broder, hur ofta du för ett par tre år tillbaka uppmanade mig att förtälja dig min historia i alla dess detaljer för att sätta dig i tillfälle att "göra en psykologisk novell" därpå? I så fall har du väl icke glömt att på samma gång jag gaf dig några allmänna drag af min utveckling jag dock strängt förbjöd dig att på dem grundlägga en blifvande bok. Som du vet farade jag nämligen för att en

4.

likgiltigt värld skulle blicka in i min själs
gömslen och möjligen draga på oron åt min
ljupa hemlighet... Emellertid är det ett gam-
malt faktum att tiderna förändras och vi
med dem.

— Försök att gissa, Rafael, hvem jag
träffade ute i staden för en stund sen-
dan! ropade en glädfull röst från Tambu-
ren, och snart därpå följde en vacker,
lifthig flicka på beiton, gyllton är öfver
Fräskeln till saken.

Den unge mannen vid flygeln som
så lät oföröfadt vis albröts midt i en
storartad Beethovens-sonat, vände sig half-
vredgad halft nyfiken om och sade:

— Ty, Linda, att så där skrämma mig
när jag spelar! Du vet ju, att jag ty-
cker om ro då. För resten är väl det all-
varhja arbetet af större vikt för mig
än dina barnshj nyheter... Nå?

Den sista interjektion och den nyfikenhet spörjande blick som den unge konstnären riktade på sin syster, förmildrade emellertid mycket den stränga förmaningen och gjorde, att flickan brast ut i ett klingande skratt.

— Förlåt, du store man, jag glömde att snillet aldrig får lyssna på hvad människan har att förkunna, skämtade hon, — men jag tänkte att detta fall vore ett undantag.

— Jag var verkligen ursäktlig denna gång, men kom då fort fram med ditt ärende, för min tid är dyrbar i dag som du vet, sade brodern med så högljudlig uppsyn han kunde, men förde samtidigt handen till mustascherna för att dölja sitt småleende.

— Mitt ärende! utbrast Linda för att fortsättningsvis veta sin brors nyfikenhet. — Hörde du inte, att det var du som skulle

gissa någonting?

— Jo... hvem du träffade på gatan idag, svarade Rafael otihligt. — Men det är mig klart omöjligt.

— Låt mig hypnotisera dig, så går det nog, föreslog den munttra varelse framför honom, i det hon störde sig med handen mot instrumentet och spände sina blå ögon i brodern med en blick som skulle vara hämsk och befälande.

Den unge mannen kunde icke låta bli att draga på min, men yttrade med en ansats till dåligt lynne:

— Det är det väl bäst jag tar i tu med gamle Beethoven igen, ty för hinner jag såkert bli tankelösa än du hypnotisör.

Därmed vände han sig mot pianot och begynte bladdra i noterna.

Nu använde system taktik.

— Nej... allvarligt taladt, Rafael, är det verkligen orätt af mig att ansätta din nyfiken-

het så hårdt, isynnerhet som den jag mötte
skulle förtjina ett snarare omnämnande.

Rafael lyssnade oörlig med blicken fast på
klaviaturen, synbarligen Trumpen.

— Jo, fortsatte flickan, — jag var som birst på
återväg från Ateneum och funderade på mitt
misslyckade Apolls-hufvud, när en röst väcker
mig ur mina tankar precis så som jag störde
dig i ons. „Linda Ehrenhjelm!“ ropade den, och
jag spratt till helt förkräckt, ty jag kände
igen rösten, fast jag inte hört den på länge.
Och som jag vänder om mig, står framför mig

Hon gjorde ett litet uppehåll, och brodern
lyfte sakt på hufvudet.

— Maisu!.. Hon uttalade namnet plötsligt
och med eftertryck.

Rafael ryckte till och fäste sin blick full
af öfverraskning på systern.

— Maisu, upprepade han långsamt, — det
vill säga Maisu Kaltonen?

— Just hon, din gamla flamma i egen person ... Var det icke en intressant nyhet? Maisu i staden, Maisu som du icke sett på fyra år ...

— Det hade jag då aldrig kunnat gissa, berättade Rafael utan att lägga märke till Lindas anspelning.

— Klappar icke ditt hjärta fortare än vanligt? skämtade system. — Du är för tillfallet utan hjärtevän, och då äro ju, som du själf påstår, gamla minnen ljupa ...

Den unge mannens läppar krusades af ett smilande, och med själfbedrogen öfverlägsenhet sade han:

— Säg icke „för tillfallet“ ... vid tjugufyra år är man redan höjd öfver dylika barnstyhketes. ... Men berätta hållne, tillade han ifrigt, — hur hon sade och hur hon såg ut och ...

— Där ha vi det, skämtade system, — hur „höjd öfver“ man än är, sticker ändock gamla Adam fram, när det kniper. Inbilla mig att en sådan don Juan som du så lätt skulle glömt sin vett!

Nej, nej, det är jag som får ha öfverseende med dina barnsligheter, om jag någonsin skall komma mig till att berätta om vårt möte.

— Jag tycker verkligen att du preluderat tillräckligt och nu kunde ta itu med själva temat.

— Så hör då: jag måste sett tåmligen den ut, när Maisie räckte mig sin hand, efter som hon skrattade till och frågade: „känner du inte mer igen mig, Linda?“ Då återvann jag fattningen och besvarade hennes hälsning. „Det är alls inte underligt“, sade hon därpå, „att du förvånas öfver att se mig här. Vi ha ju inte träffats på tre, fyra år, och under en så lång tid hinnes man glömma bättre vänner än Maisie Waltonen ...“ Och så gjorde hon mig alla möjliga frågor om mig och mina sysslor o.s.v.